

Κάποιοι λένε ότι κάθε Μεγάλη Παρασκευή σιγοπιχαλίζει, σημάδι ότι ο ουρανός θρηνεί, κλαίει για τον Εσταυρωμένο, όμως οι στατιστικές δεν επιβεβαιώνουν τη σύνδεση ανάμεσα σε καιρικά και θρησκευτικά φαινόμενα. **Ωστόσο, κάθε Πρωτομαγιά η Κωνσταντινούπολη βάφεται με αίμα** -και αυτό δεν είναι θεϊκό σημάδι.

Φέτος η τουρκική αστυνομία χρησιμοποίησε ένα νέο όπλο κατά των διαδηλωτών της Πρωτομαγιάς: το φορητό οδόφραγμα, το ατσάλινο τείχος που είναι εφοδιασμένο με κάμερες και εκτοξεύει χημικά μόλις κάποιος επιχειρήσουν να το γκρεμίσουν. Λεπτό, ευέλικτο, φωτεινό μπλε.

Είναι ατέλειωτα τα αμυντικά και επιθετικά όπλα που παράγονται τα τελευταία χρόνια για την αντιμετώπιση όχι του ξένου εισβολέα αλλά του εσωτερικού εχθρού. Όλα στο πλαίσιο του «urban warfare», του πολέμου της πόλης, όλα για τον «έλεγχο του πλήθους».

Ατσάλινο τείχος, λοιπόν, που ξερνάει χημικά. Πολύ νερό κύλησε στο αυλάκι από την ηρωική εποχή των οδοφραγμάτων που ήταν στις δόξες τους κυρίως το 19ο αιώνα, τον «αιώνα των επαναστάσεων». Τότε τα οδοφράγματα τα έστηνε ο εξεγερμένος λαός της πόλης και κάποτε θεωρούνταν κάστρα άπαρτα. Το στήσιμό τους ήταν πανηγύρι... η υπεράσπισή τους όχι και τόσο. Και η πρωτεύουσά τους ήταν, ποιο άλλο, το Παρίσι. Το 1832, ένα τέτοιο οδόφραγμα, όπως λέει ο Ουγκό στους Αθλίους, το κράτησαν 80 εξεγερμένοι επί τρεις μέρες απέναντι σε 10.000 στρατιώτες. Τότε δεν έλειπε και το «μιλητό»: αυτοί που όντως είχαν το δίκιο και την ιστορία με το μέρος τους μιλούσαν, πίσω από το οδόφραγμα, στους στρατιώτες και κάποιοι απ' αυτούς περνούσαν με το μέρος των επαναστατών.

Πρωτόγονα αλλά ευφάνταστα ήταν εκείνα τα οδοφράγματα που «μιλούσαν». Όμως τα σημερινά οδοφράγματα της αστυνομίας δεν μιλούν αλλά «βλέπουν». Επιπλέον, είναι κουφά, θεόκουφα, ενώ οι χειριστές τους είναι αόρατοι. Οι αστυνομικοί απλώς τα στήνουν, τα συναρμολογούν και ύστερα τα αφήνουν να κάνουν τη βρώμικη δουλειά τους. **Πίσω από τα οδοφράγματα δεν βρίσκονται οι αδούλωτες συνοικίες της πόλης, αλλά ο δημόσιος χώρος, όπως η πλατεία Ταξίμ, που γίνεται απαγορευμένη ζώνη για το λαό.**

Ο κλάδος «έλεγχος του πλήθους» έχει μέλλον γιατί και το «πλήθος» έχει μέλλον ή, μάλλον τα αδιέξοδα και οι αδικίες του καπιταλισμού έχουν μέλλον.

PRIN, “Το τέλος της αγοράς”, 4.5.2014

tziantzi.gr